

KAPITOLA PRVNÍ

Arona zabořely ze studeného mléka zuby, ládoval se cereáliemi, ale dával pozor, aby si nepobryndal košili. Pohlédl přes stůl na brášku Stevieho. Měl se věnovat rozmrazeným vafílím, ale místo toho si jezdil před talířem sem a tam s Mašinkou Tomášem. Už chtěl Steviemu říct, ať kouká jíst, ale vtom vešla do kuchyně jeho matka a usmívala se tak, že si Aaron znovu uvědomil, jaké má štěstí, že ji má. Lori Stanleyová byla vlastně jeho nevlastní matka, ale její úsměv a cit, který k ní choval, tenhle fakt naprosto umenšovaly. Co se jeho týče, Lori byla tak blízko skutečné matce, jak jen to bylo možné.

„Jakpak se máme?“ zeptala se vesele.

Stevie neodpověděl, opakovaný pohyb vláčku ho naprosto zaměstnával.

„Dobře,“ zahuhlal Aaron s plnou pusou sladkých lupínků.

Musí máknout, nebo přijde pozdě do školy. Zhltl pár rychlých soust a byl hotov. Sebral misku a odnesl ji do dřezu.

„Bývalo to fajn, vid’?“ zeptala se Lori a přešla místnost.

Postavila se vedle chlapcovy židle, ten si jí však nevšímal. Ale to bylo normální, Stevie se ztrácel v říši autismu.

„Co?“ zeptal se Aaron automaticky, položil misku na odkapávač a otočil se k matce. Říkal si, jestli je to venku na bundu. Podle kalendáře bylo jaro, ale zima byla pořád.

„Tohle,“ řekla. Ukázala na kuchyň a oči jí posmutněly.

„To jo,“ odpověděl Aaron opatrně. „Děje se něco?“

Matka zavrtěla hlavou. Nejdřív zvolna, ale pak s větší vervou. „Ano,“ řekla a hlas se jí zlomil, „ano, něco se děje.“

A Aaron najednou věděl přesně, co se děje.

Matka byla mrtvá. Stevie také.

Tenhle život byl mrtvý.

Lori na něj pohlédla, oči měla plné slz. „Stýská se ti?“ zeptala se a hladila po vlasech chlapečka, který si dál hrál s vláčkem.

Najednou brečel i Aaron. „Ano,“ zašeptal. Chtěl jít za ní, aby ho objala a ujistila, že bude všechno v pořádku. Ale něco ho zastavilo, něco mu tu útěchu odepřelo.

„Zkazilo se to hrozně rychle,“ hlesla. Z těla jí začaly stoupat proužky dýmu.

„Lori!“ zaječel Aaron. Kouř byl najednou hustší, tmavší a na hlavě se matce jako ohnivá koruna objevily plameny.

„Mami!“

Chtěl se pohnout, ale nedokázal to, jakási neznámá síla mu bránila vydat se jí na pomoc. Oheň ji zcela pohltit, kuchyň se naplnila kouřem, ale Aaron se musel dívat dál.

„Hrozně rychle,“ zopakoval zčernalý kostlivec. Z očních důlků se mu jako v žertovné nápodobě slz řinul tuk. Doutnajícím rukou pořád hladil Stevieho po vlasech.

„A bude hůř,“ pronesl znenadání chlapec. Zvedl oči od vláčku a zabodl je do Aarona. Najednou byly naprosto bdělé. „Mnohem hůř.“

A pak i on začal hořet.

Aaron se s trhnutím probudil a napůl vykřikl. Několikrát zamrkal, oči mu slzely z kouře, který pohltil jeho matku a bratra.

„Aarone?“ ozvalo se v přítmí ložnice.

Pootočil hlavu na polštáři a čekal, že spatří svou přítelkyni Vilmu, ale místo toho pohlédl do očí Gabrielovi, který ležel na posteli vedle něj.

„Další zlý sen?“ zeptal se vážně světlý labrador.

„Jo,“ přisvědčil Aaron a podrbal psa za zlatýma chundelatýma ušima. „Ale už je to dobrý,“ zalhal.

Chtěl se psa zeptat, kde je Vilma, ale jak se pomalu probíral ze spánku, vzpomněl si, že odjela zpět do městečka Lynn za tetou a strejdou. Aaron by rád, aby v tu chvíli byla s ním, mohl by ji obejmout a cítit teplé tělo. Její přítomnost dokázala zahnat jakékoliv pozůstatky nočních můr. I když měl Gabriela moc rád, pes mu nemohl krásnou přítelkyni nahradit.

„Budem vstávat?“ zeptal se Gabriel a bušil svalnatým ocasem do matrace. „A snídat?“

„Ještě ne.“ Aaron se natáhl a naposledy pohladil zvíře po hranaté hlavě. Pak se otočil na bok a přetáhl si peřinu přes uši. „Je hrozně brzo, zkusme ještě chvíli spát.“

Gabriel si zklamaně povzdechl, ale nic nenamítal a takřka okamžitě se stočil do klubíčka. Aaron poslouchal, jak oddechuje, pomalu a těžce, než zase usnul.

On ale ne a ne usnout. Snažil se na nic nemyslet a soustředit se na pravidelné pochrupávání svého kamaráda, ale když zavřel oči, ihned se mu zjevily postavy matky a bratříčka v plamenech a v uších mu znělo hrozivé varování.

„Zkazilo se to hrozně rychle.“

„A bude ještě hůř.“

„Mnohem hůř.“

Vilma Santiagová otevřela oči do do soumráčního svítání a na chvíli měla pocit, že je všechno při starém a vůbec nic se nezměnilo. Že posledních pár měsíců byla jen noční můra. Ale ve skutečnosti se spíš jako sen zdál její starý život. Ležela na matraci na podlaze sestřenčina pokojíčku a zírala do stropu. Když tady dřív bydlela, praskliny v omítce byly vždy to první, co po ránu viděla. Vzpomínala si na všechna rána, kdy tady ležela, a ještě než se dům začal probouzet, přemýšlela, co ji asi během dne čeká. Škola, úkoly, postarat se, aby se sestřence s bratránkem nic nestalo. Nikdy o svém životě moc nepřemýšlela, měla ho za předvídatelný, nudný a nevzrušivý.

Tiše se zvedla, dávala pozor, aby nevzbudila holčičku s havraními vlásky, která tvrdě spala vedle, zachumlaná do peřiny s obrázkem princezny Disney, kterou dostala den před sedmými narozeninami. Posbírala si šaty a boty a po špičkách vyšla z pokoje. Hrozně nerada zase mizela bez rozloučení, ale to poslední, co by si přála nebo potře-

bovala, byla scéna. Její nenadálý odchod z domova před půl rokem způsobil problémů až až, i když Vilma věděla, že nemá na výběr. Co se dala dohromady s Aaronem, život se jí obrátil vzhůru nohama. Co se dozvěděla, kým doopravdy je.

Vešla do haly a tiše zavřela dveře. Na chvilku se zastavila a nasála příjemnou vůni čerstvě pražené kávy, pak položila tenisky na zem a natáhla si džíny.

„Dala by sis kafe?“ ozvalo se za ní.

Zapnula si kalhoty, otočila se a na konci chodby, ve dveřích do kuchyně, uviděla tetu Ednu. Měla na sobě pevně utažený župan.

„Ano, prosím,“ hlesla Vilma. Popadla tenisky a vydala se za tetou do kuchyně, za ostrou vůní ranní kávy.

„Jak se ti spalo?“ prohodila Edna, když nalávala tekutinu z konvice do hrnku.

„Báječně.“ Byla tak nervózní z oslavy narozenin a z toho, že je zase doma, že by nejspíš spala jak zabitá kdekoliv. Odsunula židli a posadila se ke stolu, tetu před ní zatím postavila hrnek, z něhož se hustě kouřilo.

„Děkuju.“ Vilma si přitáhla kávu, dlaněmi objala hrnek a cítila, jak jí do těla proudí teplo. Edna vytáhla z lednice smetanu a sáhla po čtvercové plechovce s pytlíčky cukru. Obojí postavila na stůl, postrčila k Vilmě a pak se znovu otočila ke sporáku a připravila další kávu. Tiše se posadila proti své neteři a foukala do vroucí tekutiny. Potom se krátce, opatrně napila.

Vilma si nasypala do kávy dva pytlíčky a přidala pořádnou porci smetany, také se napila, zavřela oči a vychutnávala si silný nápoj. V tomhle domě chutnalo kafe vždycky

líp. Jako by je prostředí okořenilo zláštní přísadou, kterou nešlo nalézt nikde jinde. Třeba v tom byla láska. Nebylo dne, kdy by se tu Vilma cítila nezvaná nebo zanedbávaná. Po matčině smrti si ji teta se strýčkem odvezli z Brazílie domů a starali se o ni jako o vlastní.

„Dáš si něco? Topinku nebo vejce?“ přerušila jí teta myšlenky.

„Ne, tohle je prima,“ usmála se Vilma a sevřela horký hrnek.

„Nebyl by to žádný problém,“ ujistila ji teta,

„Já vím, ale kafe mi úplně stačí. Děkuju.“ Znovu se usmála a napila se.

Dál potichu seděly, každá zabraná do vlastních myšlenek. Vilma věděla, že přijdou otázky, a děsila se jich. Včera se jim ještě vyhnuly, protože všechny nakazilo nadšení z Nicoliny oslavy, ale teď je nic nezastaví. Otázky, kam zmizela a co dělá se svým životem. Kdyby jen existovaly jednoduché odpovědi. Kdyby jen mohla Vilma říct tetě a strejdovi pravdu. Ale Edna by to nikdy nepochopila – nemohla by to pochopit. Vilmě se dramaticky změnil život. Chápání světa a jeho zákonitostí se jí převrátilo o tři sta šedesát stupňů.

Normální už neexistovalo, alespoň pro ni.

„Vracíš se dneska?“ zeptala se Edna naoko lhostejně. A už je to tady, pomyslela si Vilma.

„Jo, musím.“

„K němu?“ Z tetina hlasu číšel naprosto jasně nesouhlas. „K tomu Aaronovi?“

Vilma postavila hrnek na stůl. „Prosím, proč si prostě nemůžeme užít pár společných chvil bez –“

„Odcházíš od nás v noci a pak o tobě celé týdny nic nevíme. Jak bych se měla chovat, Vilmo?“

Vilma chápala, jak jí to musí připadat, ale pravda byla mnohem hrozivější. Jak by mohla tetě, která byla skoro jako její matka, prozradit, že není ani člověk, ale potomek anděla a smrtelnice? A jak jí mohla prozradit, že existují síly... andělé... Mocnosti, které by nejradši viděli takové jako ona, Nephilim, mrtvé? Odpověď byla prostá - nemohla. Nechat rodinu v temnotách bylo lepší a bezpečnější.

„Vím, jak to působí, ale musíš mi věřit,“ špitla a upřela oči do hrnku, nechtěla vidět zklamání v tetiných očích.

„Strejda si myslí, že bych tě měla donutit, abys mi řekla, co děláš.“ Edna stiskla hrnek tak silně, až jí zbělely klouby. „Pověz nám, kde a s kým žiješ.“ Povolila sevření a dala si hrnek k ústům. „Tvrdí, že alespoň tohle nám dlužíš. Jsme tvoje rodina, měli bychom to vědět.“

Vilma věděla, že tenhle rozhovor nikam nepovede.

„Omlouvám se,“ řekla a ohnula se k botám. „Omlouvám se, že vás takhle trápím, ale opravdu mi budete muset věřit.“

„Jak můžeš čekat, že ti budeme věřit, když o tvém současném životě vůbec nic nevíme?“ kontrovala Edna. „Jsi v podstatě ještě dítě. A ten kluk ani nedodělal střední školu. Co vlastně víš o světě - doopravdickém světě?“

Kdybys jen tušila, pomyslela si Vilma. Tušila o světě to, co já. Postavila se, natáhla se k tetě a dala jí pusku.

„Bude lepší, když nebudete nic vědět,“ hlesla.

„Jestli máš nějaké potíže -“ začala teta. Zjevně by jí ochotně pomohla s čímkoliv.

„Potíže nemám, ale teď už vážně musím jít,“ přerušila ji Vilma. Hmátla po fleecové mikině, kterou si včera pověsila na dveře od sklepa, a oblékla se.

„Kdy se ukážeš? Zavoláš nám alespoň, abychom –“

„Ozvu se,“ řekla dívka rychle. Chtěla odejít, než se situace ještě více vyhrotí. Měla tetu moc ráda, ale věděla, že se blíží pláč.

Otevřela zadní dveře a přemýšlela, jestli vůbec někdy nastane den, kdy se o svou současnou existenci bude moct se strejdou a tetou podělit. Hrozně ráda by jim všechno řekla, ale bylo to příliš nebezpečné. Aaronovi nevlastní rodiče zahynuli rukou zlých sil v okamžiku odhalení jeho pravé podstaty, a ona nic takového riskovat nebude.

„Vilmo,“ zavolala teta. Otočila se a pohlédla na ženu v županu se slzami v očích. „Máme tě hrozně rádi, jestli můžeme něco udělat...“

V tu chvíli si Vilma nepřála nic víc než se tetě svěřit. „Taky tě mám hrozně ráda, teti. Vzkaž to prosím i strejdo-vi, Nicole a Michaelovi,“ řekla místo toho. Vyšla ze dveří, rázně je za sebou zavřela – a pak se rozplakala. Bylo brzo, ulice Belvidere Place byla neskutečně tichá, většina obyvatel této slepé uličky ještě tvrdě spala. Došla až na vzdálený konec dvorku, kde by slídivé oči, pokud by nějaké byly, nemohly spatřit, k čemu se chystá.

Ohlédla se a zkontrolovala, že ji teta nesleduje oknem. Pak se zhluboka nadechla a nechala sílu odpočívající uvnitř, sílu, již potlačovala, když byla s rodinou, dostat se ven. Ze zad jí vyrostl pár opeřených křídel, oblečením prošla jak dým a zbyla po nich jen nepatrná trhlinka. Zahýbala svaly na lopatkách a zvířila kolem sebe obláčky prachu.

Byla ráda, že je může protáhnout, když byla tak dlouho schovaná. Tahle myšlenka by jí ještě před půl rokem připadala naprosto absurdní. Bylo načase vrátit se na místo, které se stalo jejím domovem poté, co přijala svou identitu a poslání, které na této planetě má splnit. Představila si opuštěnou školu na západě země, v hlavě jí vyskočily všechny detaily, jako by se dívala oknem.

Tam na ni bude čekat Aaron.

Tam chce být.

S tím se objala křídly a peří ji pevně sevřelo.

A najednou zmizela.

Jako by na onom místě v životě nestála.